

Warszawskie Combo Taneczne – Sto Lat Panie Staśku! (2018)

Wpisany przez bluelover (Bogdan Marszałkowski)
Czwartek, 28 Styczeń 2021 11:32 -

Warszawskie Combo Taneczne – Sto Lat Panie Staśku! (2018)

1. U Bronki wstawa (aut. nieznani) 2. Choć z kieszeni znikła flota (aut. nieznani) 3. Bujaj się Fela (muz. Tadeusz Kwieciński, sł. Stefan Wiechecki "Wiech", A. Antoniewicz) 4. Kaziu nie bądź kiep (aut. nieznani) 5. Fabrykantka (aut. nieznani) 6. Antek (aut. nieznani) 7. Hanko (muz. Jakub Kagan, sł. NN) 8. Noc ciemna i zimna (aut. nieznani) 9. Niech żyje wojna (muz. NN, sł. Lucjan Szenwald) 10. Nie masz cwaniaka nad Warszawiaka (muz. S. Grzesiuk, sł. S. Wiechecki "Wiech") 11. Tango grajcie mi (muz. Wiktor Krupiński, sł. St. Felix) 12. W Saskim Ogrodzie (muz. Władysław Dan, sł. Aleksander Jedlin) 13. Slowfox matrymonialny (muz. B. Goben, sł. Henryk Kotarski) 14. Ballada o Felku Zdankiewiczzu (aut. nieznani) 15. Wszystkie rybki (aut. nieznani) 16. Nasza jest noc (muz. Stefania Górską, sł. NN) 17. Nie zwracaj kontrafałdy (aut. nieznani) 18. Gienio Piekutoszczak (aut. nieznani) 19. Serenada do kuchty (aut. nieznani) 20. Czarna Mańka (muz. Feliks Halpern, sł. Czesław Gumkowski) 21.

Muzykalna rodzinka (aut. nieznani) 22. Wyznanie skruszonego ochlapusa (aut. nieznani)
Jan Młynarski – śpiew, gitara Piotr Zabrodzki – bandżola, melodyka, śpiew Tomasz Duda – saksofon, klarnet Mateusz „Waszka” Waśkiewicz – gitara Anna Bojara – piła Wojtek Traczyk – kontrabas Lesław Matecki – mandolina, gitara

Stanisław Grzesiuk, którego stulecie urodzin w tym roku obchodzimy, był i pozostał postacią wyjątkową. Co prawda nie urodził się w Warszawie, do której trafił jako kilkulatek, ale uchodzi za jednego z największych jej piewców. Wychowywał się na Czerniakowie, dzielnicy okrytej przed wojną mocno szemraną sławą, a podczas okupacji, skazany za działalność konspiracyjną, siedział w trzech obozach koncentracyjnych. Po wojnie napisał trzy wspominkowe książki, był nawet członkiem ZLP. Dla Polskiego Radia nagrał kilkadziesiąt przedwojennych, ulicznych szlagierów, które później ukazały się na płytach. Akompaniował sobie na bandżoli, zrobionej przez pomysłowego współwięźnia obozu w Gusen, z siedzenia krzesła, kawałka skóry i gryfu połamanej mandoliny. Pokonany przez gruźlicę, wyniesioną z obozowego piekła, zmarł grubo przedwcześnie. Jan Młynarski wspomnianą, legendarną bandżolę, otrzymał od wnuczki pana Stanisława. W dowód wdzięczności i chyląc głowę przed dokonaniem ulicznego artysty, postanowił śpiewane przez niego piosenki ocalić przed

Warszawskie Combo Taneczne – Sto Lat Panie Staśku! (2018)

Wpisany przez bluelover (Bogdan Marszałkowski)

Czwartek, 28 Styczeń 2021 11:32 -

niepamięcią współczesnych i nagrać je ze swoim zespołem. Żadnej nie starał się unowocześniać na siłę, albo na ich kanwie tworzyć czegoś „na wzór i podobieństwo”. Do czerniakowskich autentyków podszedł z należnym szacunkiem. Aranżacje nie są nawet o jotę przesadzone, nigdzie nie ma nieznośnego mrugania okiem i dawania do zrozumienia, że my, klasowi muzycy, gramy jakąś szmirę. To oczywiście nie znaczy, że brakuje tu dobrej, muzycznej zabawy i koniecznego w niektórych wypadkach, lekkiego dystansu, ale proporcje uważam za idealne. Ciekawym pomysłem jest włączenie prawdziwej, grającej katarynki i zaproszenie akordeonisty znanego z ulicznych i estradowych zespołów, Jerzego Jastrzębskiego. Lider grupy śpiewa nienaganną gwarą warszawską, a cały album ma w sobie i dowcip i zadumę. Jan Młynarski mówił w przedpremierowych wywiadach, że chciałby stworzyć taką płytę, z której Stanisław Grzesiuk też byłby zadowolony. Myślę, że to się w pełni udało. ---MarcinAndrzejewski, muzyka.net

download (mp3 @320 kbs):

[yandex](#) [mediafire](#) [ulozto](#) [gett](#) [bayfiles](#)

[back](#)